Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 252 044 van 31 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE**
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. NACHTERGAELE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 november 2019. Op dezelfde dag dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 september 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 23 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***

U, A.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren in het dorp Joybar, in het district Tagab van de Afghaanse provincie Kapisa. Toen u nog klein was verlieten uw ouders Afghanistan en trokken naar Pakistan, waar zij zich lieten registreren als Afghaanse vluchtelingen. Uw beide broers zijn in Pakistan geboren. Nadat de Pakistaanse regering ophield met het uitreiken van nieuwe 'Proof of Registration'-kaarten (kortweg PoR-kaarten) en enkel nog periodiek bekend maakte dat de oude kaarten geldig bleven, werd het leven in Pakistan aanhoudend moeilijker voor jullie: de politie viel jullie lastig omdat de geldigheidsdatum op de oude kaarten verlopen was en nadat het kamp waar jullie woonden werd opgeruimd slaagden uw ouders er niet in om een huurwoning te vinden vanwege hun verblijfsstatus. Met de hulp van UNHCR koos uw familie voor een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan. Jullie reisden op 03 januari 2019 via de grenspost Torkham naar Kabul, waar uw vader het geld waar hij recht op had in ontvangst nam. Vervolgens reisden jullie door naar Tagab district, waar uw oom aan moederszijde op jullie grond woonde. Jullie bouwden een huis naast dat van uw oom.

Uw vader trad als bodyguard in dienst van de malik (het dorpshoofd), die een oude vriend was van hem. Het was de bedoeling dat u naar school zou gaan, maar daarvoor was een taskara, een Afghaans identiteitsbewijs, vereist. Uw vader ging met u naar het districtscentrum en liet voor u een taskara maken. De volgende dag moest hij voor zijn baas opnieuw naar het districtscentrum, maar onderweg werd hij tegengehouden en ontvoerd. Volgens een ooggetuige waren de daders talibanstrijders van commandant qari A.. Deze man, die alles had gezien, kwam aan uw oom aan moederszijde vertellen wat er was gebeurd. Op zijn beurt ging uw oom naar de malik, die beloofde dat hij zou zoeken naar uw vader. Dit leverde echter geen resultaat op. 15 dagen na de ontvoering kwamen vier mannen naar uw huis. Zij stelden zich voor als strijders van qari A. en mawlawi N., en vroegen dat u met hen mee zou gaan. Ze wilden u meenemen naar uw vader en zeiden dat zij voor al uw kosten zouden instaan, en dat u met hen mee jihad moest doen. Indien u daarbij u zou sneuvelen, zou u naar het paradijs gaan. Uw moeder, die achter de deur het gesprek mee volgde, sprak haar veto uit en eiste dat de taliban eerst uw vader zouden vrijlaten. De taliban vertrokken weer.

Korte tijd later hing u rond in het dorp toen de arbaki's, de lokale politie, in een nabijgelegen winkel inkopen kwamen doen. Ze vroegen u om het water naar hun checkpost te helpen dragen, wat u ook deed. Eens aangekomen kreeg u van hen schouderklopjes en ze boden u thee aan om te drinken met hen. De volgende dag kwam kwamen de arbaki's u weer halen. U zat opnieuw een tijdlang bij hen en ze raakten u heel vaak aan, wat u opvatte als een teken van medeleven. De derde dag dat u naar de checkpost ging nam de commandant u mee en zei tegen zijn mannen om de wacht te houden. Hij probeerde u te kussen en te verkrachten, maar u verzette zich en begon te roepen. U liep weg en voor u mocht vertrekken werd u duidelijk gemaakt dat u uw mond moest houden, zoniet zouden de arbaki's u vermoorden. U ging huilend naar buiten aan de checkpost en twee voorbijgangers vroegen u wat er aan de hand was. U vertelde hen alles wat er was gebeurd en ging naar huis. Daar deed u nogmaals het relaas aan uw moeder en oom. Even later kreeg uw oom telefoon van de taliban. Zij waren op de hoogte van wat er was gebeurd maar schoven u de schuld in de schoenen: volgens hen was u vrijwillig naar de arbaki's gegaan om seks te hebben met hen. Ze eisten dat uw oom u zou uitleveren aan hen. Indien dat niet zou gebeuren, zouden het huis beschieten. Om dit bewijzen vuurden ze een schot af op het huis. Uw moeder wilde niet dat u zou worden uitgeleverd aan de taliban. Uw oom loog daarom dat u was weggelopen van huis na wat er die namiddag was gebeurd. Vervolgens regelde hij voor u een mensensmokkelaar en in de vroege uren van de volgende dag verliet u het huis en vertrok u naar Europa. Via diverse doorreislanden ging u naar België, waarbij in Kroatië en in Duitsland vingerafdrukken werden genomen. Op 04 november 2019 kwam u toe in België en diezelfde dag diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Sinds uw vertrek komen zowel de taliban als de arbaki's naar u vragen in het huis van uw oom.

U vreest bij terugkeer te zullen worden gedood door de taliban of door regeringsgetrouwe strijders.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een taskara met vertaling in het Nederlands, een PoR-kaart, een repatriëringsformulier, een foto van een kogelinslag en de enveloppe waarmee de documenten naar u zijn verstuurd. Uw advocaat liet op 22 september 2020 nog een brief met opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud aan het dossier toevoegen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke

steunmaatregelen rechtvaardigt. Hoewel u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn, heeft een leeftijdsonderzoek uitgewezen dat u in werkelijkheid ouder bent dan 18 jaar. Uw advocaat bekritiseert in de brief van 22 september 2020 uitgebreid het leeftijdsonderzoek, doch er wordt tevens uitdrukkelijk in bevestigd dat u niet binnen de gestelde termijn beroep indiende bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie waaruit blijkt dat u meerderjarig bent. Bijgevolg staat het resultaat van het leeftijdsonderzoek vast, en kan u in deze procedure niet worden beschouwd als een minderjarige. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, uw achtergrond, alsook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Om te beginnen dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 14 november 2019 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, eerste lid, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde minderjarig te zijn blijkt dat u de Belgische asielinstanties verkeerde informatie heeft aangeleverd. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de

leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan en elders geleefd zou hebben.
Over de documenten die u hebt neergelegd en die uw identiteit en leeftijd zou aantonen, een taskara en een repatriëringsformulier, moet dus worden vastgesteld dat de leeftijd die erop staat niet overeenstemt met de leeftijdsbepaling die werd uitgevoerd en waaruit bleek dat u op 14 november 2019 reeds volwassen was. Hierbij moet indachtig gehouden worden dat de toegevoegde informatie aantoont dat allerhande documenten in Afghanistan en Pakistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een geringe bewijswaarde. Er rijzen dus sterke twijfels bij de documenten die u neerlegt en die uw identiteit en herkomst zou bevestigen. Bijgevolg acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Hoewel uw advocaat erop heeft gewezen dat de authenticiteit van een PoR-kaart kan worden nagegaan bij het UNHCR (CGVS, p.26), zou dit enkel uitsluitsel bieden over de kaart zelf, en niet over de kaarthouder. Gezien de ouderdom van de Por-kaart is het niet mogelijk om u met zekerheid te vereenzelvigen met de persoon op de foto, en een verificatie op basis van uw vingerafdrukken is niet mogelijk (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie).
Dit wringt des te meer nu is gebleken dat er, in weerwil van uw bewering dat u behalve A.Am. en A.S. nooit andere namen voerde (CGVS, p.4), toch andere versies van uw persoonsgegevens bestaan. Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat u in Duitsland werd geregistreerd als "A.Ar.", schuift u dat opzij met de korte observatie dat jullie "gewoon valse namen" gebruikten (CGVS, p.16), iets wat u eerder dus nog ontkende. U voegt meteen nog toe dat u deze naam niet zelf hebt gegeven aan de Duitse autoriteiten, maar dat een van de oudere jongens dat deed. U stelt dan ook tijdens het persoonlijk onderhoud voor het eerst te horen dat u zo werd geregistreerd daar (CGVS, p.16) en dat u volgens de Duitse gegevens afkomstig bent uit de Afghaanse provincie Parwan, niet Kapisa (CGVS, p.16-17). U verklaart niet te kunnen herinneren of u zich in Duitsland ooit hebt geïdentificeerd, en stelt dat u bewusteloos was en niet kon praten toen u in Duitsland was (CGVS, p.16). Gevraagd naar de omstandigheden waarin uw vingerafdrukken wel werden genomen, zegt u dan weer dat jullie na een overnachting mochten vertrekken uit het ziekenhuis, en nadat jullie vingerafdrukken werden genomen besloten de anderen om verder te reizen (CGVS, p.16). Geconfronteerd met de vaststelling dat u voldoende gezond werd geacht om te vertrekken uit het ziekenhuis en dus duidelijk wel bij bewustzijn was toen daags nadien uw vingerafdrukken werden genomen, wijzigt u echter weer uw verklaringen en stelt u dat "niet helemaal" bij bewustzijn was na uw bijna-doodervaring, en dat u zich niet kan herinneren wat u hebt gezegd toen in Duitsland werd geregistreerd (CGVS, p.16). Even later keert u terug naar de versie dat u wel uw vingerafdrukken gaf, maar zelf niet sprak en iemand anders in uw plaats het woord voerde (CGVS, p.17). Geconfronteerd met de observatie dat het volstrekt onlogisch is dat de dokters u zouden ontslaan uit het ziekenhuis als u bewusteloos, of op andere wijze niet handelingsbekwaam was in de mate dat u niet kan spreken, poneert u dan weer dat u afwisselend het ene uur in orde was, en dan weer compleet van de kaart was en nauwelijks kon ademen (CGVS, p.17). Het is opnieuw weinig realistisch dat de Duitse autoriteiten u in die omstandigheden zouden bevragen en registreren, of dat het medisch personeel het verantwoord zou achten dat u aan uw lot zou worden overgelaten. Dit ondergraaft nog verder uw geloofwaardigheid en wijst er integendeel op dat u pas in België de identiteit inroept die aansluit bij uw huidige documenten. In dit verband stipt het CGVS ook nog aan dat aan het licht kwam dat het Facebookprofiel dat op uw eigen smartphone werd gebruikt niet uw eigen naam droeg, maar wel van ene "W.A.S.", een vriend van u (CGVS, p.27). Dit laat uiteraard de mogelijkheid open dat u nog andere aliassen gebruikt.
Zelfs indien op basis van uw documenten aanvaard zou worden dat uw familie oorspronkelijk afkomstig is uit het district Tagab in de provincie Kapisa, moet worden gewezen op ernstige tekortkomingen in uw verklaringen over uw beweerde herkomstregio, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf daar. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Het is een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn, vaak na een eerder verblijf in het buitenland, en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Ook al verbleef u slechts enkele maanden in het dorp Joybar, zoals u beweert (CGVS, p.8,12,13,21,23), zou immers verwacht mogen worden dat u zich een zeker beeld hebt gevormd van de omgeving daar. Toch hebt u nog nooit gehoord van Mahmood Raki (CGVS, p.19-20). Dat u nooit de naam hoorde van de hoofdstad van de provincie Kapisa toen u daar woonde is op zich reeds weinig aannemelijk, temeer dat uw familie in Kapisa zijn roots zou hebben. Bovendien blijkt uit de OCHA-kaart duidelijk dat Joybar (Jowi Bar) langs de hoofdweg ligt die het district verbindt met de provinciehoofdstad (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). U verwijst zelf naar deze hoofdweg (CGVS, p.20) maar kan desgevraagd niet zeggen naar welke plaatsen de hoofdweg voert (CGVS, p.20). Dezelfde kaart toont overigens een rivier die door het dorp gaat en nabij Naghlu in een meer uitmondt. De landbouwsector in het district Tagab, dat bekend staat voor zijn granaatappelproductie, is sterk afhankelijk van de watertoevoer. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat de gelijknamige rivier Tagab opdroogt in de zomer (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4), en het is daarom vreemd dat u tijdens de winter in die regio zou zijn geweest en toch geen weet hebt van waar de rivier is. U stelt enkel een kanaal te weten zijn, maar geen rivier, en verandert dan het onderwerp naar subdorpen van Joybar (CGVS, p.20). Waar het naburige dorp Teterkhil (Teter Khail) ergens ligt kan u dan weer niet zeggen (CGVS, p.20), hoewel het vlak naast Joybar ligt. Over de situatie in de regio kan u evenmin informatie bieden. Behalve de vage opmerking dat er veel gevechten zijn in Tagab (CGVS, p.20,22) en een verwijzing naar een dorp dat werd platgelegd toen er een tank is beschoten (CGVS, p.22), iets waarover geen informatie werd teruggevonden en wat dus bevestigd noch ontkend kan worden, kan u geen concrete informatie geven van waar er dan wel gevochten werd in de streek. Volgens u is het voor een laaggeschoolde sowieso moeilijk en in uw dorp zelfs helemaal onmogelijk om op de hoogte te blijven van de veiligheidssituatie (CGVS, p.22). Redelijkerwijs mag nochtans verwacht worden dat inwoners van een onrustige streek in Afghanistan te horen zouden krijgen wat er zich zoal afspeelt in de omgeving en welke impact dat heeft op het dagelijkse leven. Dit staat trouwens volledig los van het scholingsniveau. Aangezien documenten slechts vermogen om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, werpen de door u neergelegde taskara en repatriëringsformulier geen ander licht op deze inschatting. Daar waar uw advocaat in de brief dd. 22 september 2020 stelt dat het repatriëringsformulier bewijst dat u werkelijk in het district Tagab bent geweest, moet evenwel worden verduidelijkt dat het document in kwestie slechts ondersteunt dat uw familie in Kabul is aangekomen, en had verklaard zinnens te zijn om naar Tagab verder te reizen. UNHCR bevestigt evenwel nergens dat u daar werkelijk zou zijn verbleven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Joybar, gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst het CGVS er nog op dat uw verklaringen over de omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan bijzonder vaag, weinig doorleefd en tegenstrijdig zijn. U houdt het aanvankelijk op "mijn vader maakte het taskara, en de taliban ontvoerden mijn vader" (CGVS, p.13), en dat er 15 dagen later twee of drie mannen naar uw huis kwamen die u wilden meenemen naar uw vader. Zij zouden voor uw kosten instaan als u met hen mee jihad ging doen. Dan vertrokken ze weer (CGVS, p.13). Even later stelt u dan weer dat er vier mannen naar uw huis kwamen die zich voorstelden als leden van taliban, en dat hun "strijders van qari A. en mawlawi N." uw vader hadden ontvoerd (CGVS, p.18). Wanneer u erop gewezen wordt dat u het even tevoren nog had over twee of drie personen, reviseert u uw verklaringen naar "drie of vier" en verklaart u eigenlijk niet gemerkt te hebben met hoeveel zij waren (CGVS, p.18). In de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud stelt uw advocaat dat u het reeds van bij het begin had over drie of vier talibanstrijders zie Document 6). In de notities van het persoonlijk onderhoud werd wel degelijk genoteerd dat u hebt gezegd "twee, drie personen" (CGVS, p.13) en u bent daar trouwens ook mee geconfronteerd. U betwistte niet dat u deze uitspraak had gedaan, maar uw verklaringen vervagen nog verder als u stelt dat u eigenlijk niet weet met hoeveel ze waren (CGVS, p.18). Het CGVS merkt daarbij tevens op dat de bij het gehoor aanwezige advocaat geen enkele opmerking heeft gemaakt over deze kwestie, waardoor de post factum uitleg die thans wordt gegeven voor deze tegenstrijdigheid slechts weinig kan overtuigen. Dat u de dag van de beweerde ontvoering reeds op de hoogte was gebracht door een ooggetuige, is ook iets dat u pas later toevoegt aan uw relaas. U hebt geen enkel idee wie die persoon was die jullie dat kwam vertellen en die kennelijk wist wie deze talibanstrijders zijn (CGVS, p.17). U weet niet waarom de taliban uw vader zou hebben ontvoerd (CGVS, p.17) en jullie hebben blijkbaar ook niet gevraagd wat de taliban wilden met uw vader toen ze naar uw huis kwamen (CGVS, p.18). Noch via de ooggetuige, noch via andere kanalen probeerde uw familie om het soort in Afghanistan gebruikelijke informele overleg op te starten dat zou

toelaten om meer te weten te komen over de beweegredenen van de taliban en de eisen die zei stellen voor een vrijlating (CGVS, p.14). Hierbij mag niet worden vergeten dat zowel uw oom (CGVS, p.11) als uw vader (zie Document nr.1) de eretitel haji gebruiken, die in de islamitische republiek Afghanistan het nodige respect afdwingt. De bedevaart naar Mekka is elk jaar immers slechts voor enkele tienduizenden van de miljoenen Afghanen mogelijk (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfor nr.5). Bovendien is uw vader persoonlijk bevriend met de malik, wat een verdere indicatie is van de status die uw familie zou hebben in Joybar.

Bovendien mag het verbazing wekken dat u bij uw aanmelding als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België de woonplaats van uw vader in Afghanistan liet optekenen en verklaarde dat uw moeder en jongere broers op dezelfde plaats woonden als uw vader. Aangezien deze 'Minteh'-fiche (zie administratief dossier) wordt opgesteld bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, kan er van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentieker zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijks onderhevig zijn aan beïnvloeding van buitenaf. Bovendien is het juist één van de hoofdbedoelingen van deze fiche om een zicht te krijgen op de verblijfplaats van de ouders van de niet –begeleide minderjarige verzoeker. Het valt niet in te zien waarom u op het moment dat deze fiche werd ingevuld in het geheel niet vermeldde dat uw vader werd ontvoerd en tot op heden spoorloos is. Het is toch niet meer dan logisch dat u zoiets toen vermeld zou hebben indien het zou overeenstemmen met de werkelijkheid. Bovendien verklaarde u toen dat uw vader uw reis naar Europa had georganiseerd, en dat u was vertrokken omwille van uw problemen met de arbaki's. Dat u toen op geen enkel ogenblik hebt verwezen naar een ontvoering van uw vader door de taliban is een fundamentele tegenstrijdigheid die zeer nefast is voor uw geloofwaardigheid. Daar gelaten dat het leeftijdsonderzoek aantoonde dat u ouder bent dan 16 jaar, zou zelfs in dat geval verwacht mogen worden dat u op een geloofwaardige en consistente manier uw asielmotieven uiteenzet. U ontkent dat u deze antwoorden hebt gegeven (CGVS, p.15). Louter het ontkennen van uw verklaringen is geen afdoende uitleg. Bovendien blijkt u ook tijdens uw interview bij DVZ te hebben verklaard dat uw vader zich momenteel in Tagab bevindt (DVZ, Verklaring DVZ, p.7). Ook toen hebt u geen enkele melding gemaakt van een ontvoering van uw vader (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaarde niets meer te willen toevoegen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.8), en de verklaring werd u voorgelezen in het Pashto en door u ondertekend. Bij het begin van het persoonlijk onderhoud stelt u kort de belangrijkste zaken te hebben vermeld bij DVZ en u maakt geen melding van enige omissies of fundamentele tekortkomingen in die verklaringen (CGVS, p.3). Dat u dan plots gewag maakt van de ontvoering van uw vader (CGVS, p.9) is dan ook weinig overtuigend. U stelt wel degelijk te hebben gesproken over de ontvoering van uw vader, maar dat u niet alles hebt kunnen vertellen (CGVS, p.14-15). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat u nergens melding maakte van een ontvoering van uw vader. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou uw vader door de taliban ontvoerd zijn en tot op heden nog steeds spoorloos blijven.

Anderzijds zijn uw beweerde problemen met de arbaki's ook allerminst geloofwaardig. Het is in de eerste plaats al eigenaardig dat u stelt altijd binnen te zijn gebleven toen u in Joybar woonde (CGVS, p.8) maar dat u toch op straat rondhing waar u deze arbaki's voor het eerst ontmoette, en achteraf ook uit vrije wil naar het checkpost ging (CGVS, p.13,18-19), temeer dat u op dit ogenblik zou hebben geweten dat de taliban uw familie viseerde en naar u op zoek was (CGVS, p.13,18). Verder is het weinig plausibel dat een arbaki-commandant u zou willen verkrachten in de checkpost terwijl deze door zijn mannen werd bewaakt, en zich van dat voornemen liet afbrengen toen u schreeuwde (CGVS, p.13,19). Deze man had u immers volledig in zijn macht en hoeft volgens u geen enkele represailles te vrezen omdat zijn positie in het dorp onaantastbaar is (CGVS, p.19). Evenmin is het aannemelijk dat u na een doodsbedreiging deze gebeurtenissen onmiddellijk doorvertelde aan toevallige passanten in de straat buiten de checkpost (CGVS, p.13,19). Tenslotte valt niet in te zien waarom de arbaki's later nog naar u zouden zoeken (CGVS, p.14), aangezien zij u zelf hadden laten gaan en dit beweerde incident geen enkel gevolg had gekend (CGVS, p.19). Hoe uw oom op enkele uren tijd een mensensmokkelaar had geregeld die u is komen ophalen bij u thuis, kan u trouwens ook niet ophelderen (CGVS, p.22), een laatste indicatie dat u de omstandigheden van uw vertrek niet waarheidsgetrouw voorstelt. Het geheel van deze vaststellingen tast uw algemene geloofwaardigheid nog verder aan.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet wijzigen. De foto van een kogelinslag laat niet toe om op enige manier in tijd of ruimte te situeren waar deze zou zijn gemaakt. Foto's uit een private bron kunnen op eenvoudige wijze gemanipuleerd of in scène gezet zijn en hebben daarom trouwens zeer weinig bewijskracht. De enveloppes tonen slechts aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. De overige opmerkingen bij de notities van het persoonlijke onderhoud betreffen betwistingen van details die geen wezenlijke invloed hebben op de motivering die hierboven werd uiteengezet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene

veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.
Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.
Het Commissariaat-generaal benadrukt tevens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Zoals hierboven uiteengezet vereist de medewerkingsplicht van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt evenmin aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.
De nood aan subsidiaire bescherming moet in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A juidicial Analysisdecember 2014, pag. 25-26, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Article-15cQualification-Directive-201195EU-A-judicial-analysis.pdf; en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of https://www.easo.europa.eu/country-guidance) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden. Bovendien mag er van u worden verwacht dat u tevens waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over het familiaal netwerk waarover u beschikt, en de middelen waarover dit netwerk kan beschikken, zodat het CGVS vermag te beoordelen of u als alleenstaande gezonde jongeman in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Op basis van deze elementen kan de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief worden nagegaan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 03 september 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en –documenten, en de woonplaats en levensomstandigheden van uw familie. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud gewezen op de tekortkomingen in uw verklaringen (CGVS, p.17,21). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd u duidelijk gemaakt dat indien u het CGVS geen zicht biedt op waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.
Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Uit uw verklaringen blijkt ook duidelijk dat u geen zicht biedt over de verblijfplaats van uw vader. Dat u bovendien onwetendheid inroept over de levensloop van uw verwanten die niet samen met uw ouders naar Pakistan vertrokken (CGVS, p.5-6,7,11,12), de gronden die uw familie momenteel in bezit heeft (CGVS, p.7,23), en alle plaatsen binnen Afghanistan waar u overal bent geweest sinds u de grens met Pakistan hebt overschreden (CGVS, p.20,23), terwijl uit het repatriëringsformulier blijkt dat jullie via Kabul zouden reizen, zijn verdere indicaties dat u een vertekend beeld geeft van uw levensomstandigheden. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.
Door uw gebrekkige medewerking op deze punten verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming . Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Tagab heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet. Dat uw advocaat in de brief van n22 september 2020 benadrukt dat de veiligheidstoestand in Tagab district slecht is, wijzigt op geen enkele manier deze inschatting.
Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.
Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Middelen betreffende de vluchtelingenstatus

Wat betreft haar leeftijd ontkent de verzoekende partij met klem dat zij enigszins intentioneel de Belgische autoriteiten zou hebben willen misleiden. Zij stelt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitlegde dat zij enkel weet heeft van haar leeftijd op grond van de informatie die zij van haar ouders heeft gekregen, dat zij geen weet heeft van haar precieze leeftijd, dat haar geboorte in Afghanistan niet

werd geregistreerd en dit niet ongewoon is aangezien in Afghanistan slechts een klein percentage van de geboortes worden geregistreerd. Zij citeert uit een rapport van Landinfo en stelt dat de registratie van geboortes in Afghanistan zeer inadequaat en beperkt is, in het bijzonder in landelijke gebieden. Verder voert zij aan dat het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij door verscheidene bronnen ernstig bekritiseerd wordt wat betreft de precisie ervan. Zij citeert uit twee rapporten en stelt dat er ernstige bezwaren zijn ten aanzien van het medisch onderzoek dat werd uitgevoerd om haar leeftijd te bepalen. Zij meent dat met veel voorzichtigheid moet worden omgegaan met de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling. Zij stelt dat zij tegen deze beslissing geen beroep heeft aangetekend omdat zij niet over enige documenten beschikt die haar werkelijke leeftijd kunnen aantonen, hetgeen volgens haar niets veranderd aan de onbetrouwbaarheid van deze beslissing. Zij wijst erop dat deze elementen reeds door haar raadsvrouw werden benadrukt in het schrijven van 22 september 2020. Gezien deze elementen acht de verzoekende partij het des meer onredelijk om te stellen dat zij verkeerde informatie heeft aangebracht inzake haar leeftijd.

Wat betreft haar identiteitsdocumenten wijst de verzoekende partij erop dat zij de volgende documenten heeft voorgelegd: (i) haar taskara, (ii) haar Pakistaanse *Proof of Registration*-kaart (hierna: PoR-kaart), en (iii) het repatriëringsformulier van UNHCR inzake de terugkeer van haar en haar familie naar Afghanistan. Zij stelt dat de verwerende partij de authenticiteit van deze documenten enkel in twijfel trekt op basis van het feit dat haar leeftijd niet overeenstemt met de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij. Zij meent dat zij hoger uiteenzette dat er goede redenen zijn voor deze discrepantie en dat de medische onderzoeken voor de leeftijdsbepaling onbetrouwbaar zijn, waardoor haar leeftijd op zich niet voldoende is om de authenticiteit van deze documenten in twijfel te trekken. De vaststelling dat er in Afghanistan en Pakistan sprake is van corruptie volstaat volgens de verzoekende partij niet om de bewijswaarde van haar documenten te betwijfelen. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad en stelt dat het enkele feit dat corruptie welig tiert in een land niet tot gevolg heeft dat documenten geen bewijswaarde hebben. Zij betoogt verder dat uit het rapport van Cedoca niet blijkt dat er omtrent verblijfsdocumenten van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan sprake is van een dermate hoge graad van corruptie dat elke PoR-kaart van enige bewijswaarde is ontdaan. Integendeel, aldus de verzoekende partij, deze documenten zijn moeilijk te vervalsen en de echtheid en geldigheid van de PoR-kaarten kan via UNHCR worden nagegaan via een databank. Zij wijst erop dat de verwerende partij geen stappen heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen over de door haar voorgelegde PoR-kaart en dat hetzelfde geldt voor het repatriëringsformulier van UNHCR. Zij acht dit in strijd met de op de verwerende partij rustende samenwerkingsplicht en verwijst dienaangaande naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar de verwerende partij stelt dat het navragen van informatie bij UNHCR enkel uitsluitsel zou bieden over de kaart zelf en niet over de kaarthouder, voert de verzoekende partij aan dat dit een blote bewering betreft en dat de verwerende partij had kunnen nagaan of de informatie uit de databank in overeenstemming is met de verklaringen van de verzoekende partij.

Vervolgens merkt de verzoekende partij op dat het administratief dossier geen enkel stuk bevat waaruit zou kunnen blijken dat zij in Duitsland valse namen zou hebben gebruikt, hetgeen in strijd is met de rechten van verdediging. Zij behoudt zich het recht voor om op de motivering te antwoorden indien de verwerende partij de informatie van de Duitse autoriteiten alsnog zou verstrekken. Zij benadrukt dat zij in Duitsland nooit enig document heeft ondertekend waardoor de vermeende informatie van de Duitse autoriteiten hoe dan ook geen bewijskracht heeft. Inzake haar Facebookprofiel benadrukt de verzoekende partij dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitlegde waarom het profiel van haar vriend op haar GSM stond: "*Aangezien hij zeer vroeg in Brussel moest zijn, is hij de nacht voor het persoonlijk onderhoud bij een vriend gaan logeren. Deze vriend heeft zijn facebook-applicatie gebruikt waardoor deze nog open stond op zijn GSM, aangezien hij geen internet-connectie had.*" Zij acht deze verklaring geloofwaardig. Zij betoogt dat de verwerende partij geen overtuigende motieven aanbrengt om haar identiteit, zoals die blijkt uit de neergelegde documenten, in vraag te stellen en dat haar identiteit bijgevolg wel degelijk als vaststaand kan worden beschouwd.

Wat betreft haar regio van herkomst voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij het grootste deel van haar leven in Pakistan heeft gewoond en dat zij niet meer dan twee maanden in haar regio van herkomst in Afghanistan heeft verbleven. Zij betoogt dat zij plots in een volstrekt nieuwe omgeving is terechtgekomen en dus ook slechts zeer beperkte informatie heeft opgenomen over haar regio van herkomst. Zij stelt dat het niet verwonderlijk is dat zij de naam van de provinciehoofdstad niet kent aangezien zij daar nooit is geweest. Dat zij een bepaald beeld van haar rechtstreekse omgeving had en dat haar dorp langs de weg naar de

provinciehoofdstad is gelegen, doet hier volgens haar geen afbreuk aan. Hetzelfde geldt voor het naburige dorp Teter Khail waar zij nooit is geweest waardoor zij niet weet waar het is gelegen, aldus de verzoekende partij. Zij wijst erop dat zij geen onderwijs heeft gevolgd in Afghanistan waardoor haar kennis van het land en haar provincie hoe dan ook zeer beperkt is. Dat zij wel weet heeft van de weg naar de provinciehoofdplaats, is volgens haar een belangrijke aanwijzing dat zij wel degelijk in haar regio van herkomst heeft verbleven, doch dat niet door de verwerende partij in aanmerking werd genomen.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij zich op zeer oude informatie baseert om de kennis van de verzoekende partij over haar dorp te beoordelen. Zij wijst erop dat een bron over de Tagab-rivier dateert van 2014 en dat niet werd nagekeken of er in 2019 sprake was van droogte waardoor de rivier helemaal was opgedroogd. Zij betoogt verder dat uit de kaart van UNOCHA niet op overduidelijke wijze blijkt dat de rivier recht door het dorp stroomt, enkel dat de rivier in de buurt van het dorp passeert. Zij wijst erop dat zij verklaarde dat er een kanaal door haar dorp passeert en betoogt dat het zeer aannemelijk is en niet in strijd met de algemene landeninformatie van de verwerende partij dat er een kanaal werd gegraven om water te vervoeren van de Tagab-rivier naar haar dorp. Zij meent dat dit geen element is dat de geloofwaardigheid van haar verblijf in haar regio van herkomst ondermijnt.

Tevens voert de verzoekende partij aan dat haar beperkte kennis omtrent de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst niet verwonderlijk is gelet op de zeer korte periode dat zij er heeft verbleven. Zij meent dat haar verklaringen dienaangaande in overeenstemming zijn met de algemene informatie over de veiligheidssituatie in de regio. Zij verwijst naar een rapport van EASO waaruit blijkt dat de meeste veiligheidsincidenten in de provincie gewapende schermutselingen tussen de taliban en de Afghaanse veiligheidstroepen, inclusief de arbaki's, zijn. Zij citeert haar verklaringen uit de notities van het persoonlijk onderhoud: "*Op pagina 12 stelde hij: "Er zijn veel problemen en gevechten in tagab, mijn huis ligt op een plaats waar het middelpunt van de gevechten is, de arbakis aan een kant en de taliban aan de andere en ze schieten op elkaar, wij zitten in het kruisvuur."* Zij meent dat dit een belangrijk element is waarmee de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden.

Verder merkt de verzoekende partij op dat de verwerende partij geen bijkomende stappen heeft gezet om na te gaan of haar familie effectief naar Tagab is doorgereisd nadat zij op 3 januari 2019 in Kabul hun hulppakket hadden ontvangen. Zij wijst op de hogervermelde samenwerkingsplicht en stelt dat de verwerende partij specifiek aan UNHCR hieromtrent informatie had kunnen inwinnen. Gezien het voorgaande, meent de verzoekende partij dat de verwerende partij onredelijke verwachtingen heeft van haar kennis over haar regio van herkomst. Zij besluit dat dient te worden aangenomen dat zij heeft verbleven in haar regio van herkomst vooraleer zij het land heeft ontvlucht.

Wat betreft haar vluchtrelaas betoogt de verzoekende partij vooreerst als volgt:
"*Het CGVS acht dat verzoekers verklaringen over de omstandigheden van zijn vertrek uit Afghanistan bijzonder vaag, weinig doorleefd en tegenstrijdig zijn.*
Nochtans blijkt dat het CGVS slechts één tegenstrijdigheid heeft vastgesteld, met name omtrent het aantal talibanstrijders dat bij zijn thuis langskwamen.
Hieromtrent dient er echter op te worden gewezen dat uit de nota's van verzoeksters raadsman blijkt dat hij van bij het begin stelde dat er 3 à 4 strijders waren, en niet 2 à 3, zoals vermeld in de notities van de PO (zie stuk 6, p. 9). Hier werd ook op gewezen in haar schrijven van 22.09.2020. Het CGVS meent echter dat er sprake zou zijn van een post factum uitleg die weinig zou overtuigen.
Verzoeker ziet echter niet in waarom geen rekening werd gehouden met deze opmerking, gezien de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren op de notities van het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 57/5quater Vw. met name tot doel heeft om dergelijke problemen te vermijden.
Als de opmerkingen die geformuleerd worden omtrent deze notities dan gewoonweg aan de kant worden geschoven, kan men zich de vraag stellen wat het nut ervan is om aan de betrokkenen überhaupt de mogelijkheid te bieden om opmerkingen te formuleren."

Wat betreft de ontvoering van haar vader stelt de verzoekende partij dat het feit dat haar vader de eretitel "Haji" gebruikt, niet betekent dat zij zomaar van de taliban te weten kan komen wat er haar vader werd aangedaan en omwille van welke redenen. Zij acht dit element manifest onvoldoende om haar algehele geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Inzake de fiche van "Minteh", wijst de verzoekende partij erop dat deze fiche niet werd toegevoegd aan het administratief dossier dat aan haar raadsvrouw werd overgemaakt. Zij stelt dat er geen garantie is voor de juistheid van haar verklaringen in deze fiche aangezien een dergelijke fiche niet door haar werd ondertekend en niet kan worden uitgesloten dat zij verkeerd werd begrepen en dat zodoende verkeerde informatie werd opgenomen in de fiche. Zij meent

dat dit element niet tot gevolg kan hebben dat de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas in twijfel wordt getrokken. Inzake haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt de verzoekende partij dat zij enkel aangaf dat haar vader in het district Tagab verbleef aangezien zij hem daar het laatst had gezien en zij ervan uitgaat dat hij zich daar nog bevindt nadat hij er door de taliban werd ontvoerd. Tevens betoogt de verzoekende partij als volgt: "*Ook het feit dat hij niets over de ontvoering van zijn vader vermeldde, kan worden verklaard door het feit dat hem werd gevraagd om over zijn problemen te praten. Hij begreep dus dat hij niet moest uitweiden over zijn vader.*" De verzoekende partij voert aan dat uit het voorgaande blijkt dat de motieven in de bestreden beslissing niet voldoende draagkrachtig zijn om de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas in twijfel te trekken.

De verzoekende partij besluit als volgt:

"*In tegenstelling tot wat het CGVS oordeelt, moet wel degelijk worden aanvaard dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees op vervolging heeft wegens zijn politieke overtuiging.*
Derhalve dient hij erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.
<u>Minstens</u> dient vastgesteld te worden dat verzoeker onvoldoende werd onderzocht omtrent de bewijskracht van de documenten door hem neergelegd, in het bijzonder zijn PoR-kaart en het repatriëringsformulier.
De Raad beschikt echter over onvoldoende onderzoeksbevoegdheid. De beslissing derhalve te worden vernietigd op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet opdat de CGVS de nodige onderzoeksmaatregelen kan stellen, en met name om verzoeker te horen hieromtrent."

2.2. Middelen betreffende de subsidiaire beschermingsstatus

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij als volgt:

"*Het onderzoek van het CGVS naar de noodzaak om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, paragraaf 2, c) is onvoldoende.*
Zoals hierboven uiteengezet, dient te worden vastgesteld dat verzoeker afkomstig is van het dorp Joybar, in het district Tagab, provincie Kapisa. Dit blijkt immers duidelijk uit de stukken die hij heeft aangebracht.
Het CGVS heeft echter niet onderzocht of verzoeker nood heeft aan subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS meent dat hij niet aannemelijk maakt dat hij tot zijn vertrek in Tagab heeft verbleven, en dat er derhalve van uit kan worden gegaan dat hij elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land bescherming heeft gevonden.
Verzoeker meent dat het CGVS zodoende onterecht nalaat om onderzoek te voeren naar de nood aan subsidiaire bescherming.
In een arrest van 25 mei 2018 (RvV nr. 204 382), heeft uw Raad in een gelijkaardig dossier geoordeeld dat de omstandigheid dat de verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan verbleven had in zijn regio van herkomst geen afbreuk doet aan de noodzaak om de nood aan subsidiaire bescherming te onderzoeken.
Zie met name:
[…]
Daarenboven heeft uw Raad in een arrest van 29.05.2018 (RvV nr. 204 586) gesteld dat de medewerkingsplicht niet vereist dat de verzoeker moet aantonen "rechtstreeks" uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in de lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient.
Zie met name:
[…]
Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat het CGVS geen werkelijk en behoorlijk onderzoek verricht heeft naar de feitelijke gegevens die verzoeker heeft aangehaald omtrent zijn dorp van oorsprong, en geen onderzoek heeft gevoerd naar de nood aan subsidiaire bescherming.
Verzoeker voegt recente informatie aan omtrent de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst ***(stuk 5).***
Hieruit kunnen de volgende conclusies worden getrokken:
- het district Tagab is "betwist" tussen de taliban en de Afghaanse overheid, en uit mediabronnen blijkt dat de taliban wel degelijk aanwezig is in het district;
- het district Tagab is één van de meeste onveilige regio's van de provincie Kapisa;
- ISKP zou een aanwezigheid hebben in het district Tagab;
- In de districten Tagab en Nejrab gebeurden de meeste veiligheidsincidenten van de provincie;
- Omwille van de veiligheidssituatie was de opkomst voor de verkiezingen in 2019 één van de laagste van het hele land.

Gelet op het geheel van deze elementen kan niet anders dan worden geconcludeerd dat in verzoekers regio van herkomst, het niveau van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er een reëel risico is voor verzoeker om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging aan zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet.
Minstens moet worden vastgesteld dat in verzoekers hoofde persoonlijk elementen bestaan die het risico verhogen dat hij het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld, namelijk het feit dat hij in Pakistan is opgegroeid, waardoor hij niet de juiste reflexen heeft in geval er zich een veiligheidsincident voordoet, in tegenstelling tot Afghanen die steeds in Afghanistan hebben gewoond.
Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.
Minstens moet worden vastgesteld dat het onderzoek van het CGVS hiernaar niet afdoende is om de weigering te steunen en dat derhalve bijkomend onderzoek moet worden gevoerd. Gezien uw Raad niet over de nodige onderzoeksbevoegdheid beschikt, dient de beslissing te worden vernietigd op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet zodat het CGVS de nodige onderzoeksdaden kan stellen."

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- een uittreksel uit het rapport "*Afghanistan: Tazkera, passports and other ID documents*" van Landinfo van 2019 (stuk 3);
- het schrijven van haar raadsvrouw d.d. 22 september 2020 (stuk 4);
- een uittreksel uit het rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security situation*" van EASO van september 2020 (stuk 5); en
- de door haar raadsvrouw genomen nota's van het persoonlijk onderhoud (stuk 6).

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn

2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

6. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat de taliban haar vader ontvoerden en eisten dat zij zich bij hen zou aansluiten en omdat zij door leden van de arbaki werd bedreigd met verkrachting.

7.2. Wat betreft de leeftijd van de verzoekende partij stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bij haar aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn terwijl uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat de verzoekende partij op 13 november 2019 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. De verzoekende partij kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 4). De verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De informatie toegevoegd in het verzoekschrift met betrekking tot de leeftijdsschatting bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen doet hieraan geen afbreuk. De leeftijd van de verzoekende partij zoals bepaald in het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij staat ten aanzien van de Raad dan ook vast.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij bij haar aankomst in België verklaarde 16 jaar oud te zijn, terwijl zij blijkens voormeld medisch onderzoek minstens 19,5 jaar oud is. Een leeftijdsverschil van 3,5 jaar kan niet louter worden verschoond door te wijzen op de gebrekkige registratie van geboortes in Afghanistan en de bewering dat de verzoekende partij louter op basis van de door haar ouders verstrekte informatie ervan uitging dat zij bij haar aankomst in België 16 jaar oud was. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de ouders van de verzoekende partij zich bij de situering van de geboorte van hun eigen zoon in de tijd niet 3,5 jaar zouden vergissen. Aldus dient aangenomen dat de verzoekende partij de Belgische asielinstanties doelbewust trachtte te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid.

7.3. De Raad stelt vervolgens vast dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verzoekende partij de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden wat betreft haar leeftijd, waardoor de verwerende partij besluit dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de documenten (PoR-kaart, taskara en repatriëringsformulier) die de verzoekende partij voorlegt aangezien de hierin vermelde leeftijd niet overeenstemt met de leeftijd van de verzoekende partij zoals die blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij. Tevens wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat de verzoekende partij ten aanzien van de Duitse autoriteiten andere namen gebruikte. Ter terechtzitting verklaart de vertegenwoordiger van de verwerende partij dat in de bestreden beslissing talrijke gegevens worden aangebracht die de geloofwaardigheid van de verzoekende partij ondermijnen zodat ondergeschikt ook het verblijf van de verzoekende partij als Afghaanse vluchteling in Pakistan in twijfel wordt getrokken.

De verzoekende partij legt ter staving van haar verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan en haar terugkeer naar Afghanistan in januari 2019 haar PoR-kaart en een repatriëringsformulier van UNHCR voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de originele documenten aan de verwerende partij heeft laten zien waarna een kopie van deze documenten werd genomen. Het is inderdaad zo dat de leeftijd van de verzoekende partij die op voormelde documenten vermeld wordt, niet overeenstemt met de gegevens uit het medisch onderzoek die in opdracht van de Dienst Voogdij uitgevoerd werden. Dit gegeven is op zich onvoldoende om het voorgehouden verblijf van de verzoekende partij als Afghaanse vluchteling in Pakistan *an sich* te betwisten omdat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud ook beknopt ondervraagd werd over haar verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan. Er werden enkele vragen gesteld over het leven van de verzoekende partij in Pakistan. Het administratief dossier bevat geen landeninformatie om de verklaringen van de verzoekende partij aan te toetsen. Het administratief dossier bevat slechts de COI Focus, *"Afghanistan, Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentfraude"* van november 2017. De verwerende partij betwist op zich niet dat het om originele documenten gaat. In de huidige stand van zaken acht de Raad dat er op zich onvoldoende elementen voorliggen teneinde het verblijf van de verzoekende partij als Afghaanse vluchteling in Pakistan in twijfel te trekken.

Gelet op het voorgaande, kan de Raad slechts vaststellen dat er in de huidige stand van zaken weliswaar een aantal elementen zijn die een negatieve indicatie vormen voor de geloofwaardigheid van het door de verzoekende partij voorgehouden verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan, doch dat deze elementen op zich, mede gelet op de beperkte aandacht die tijdens het persoonlijk onderhoud van de verzoekende partij aan dit verblijf werd geschonken, onvoldoende zijn om dit verblijf in twijfel te trekken.

7.4. Mede gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verklaard heeft dat zij in januari 2019 naar Afghanistan terugkeerde en dat zij er slechts twee à drie maanden heeft verbleven alvorens naar Europa te reizen. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan het verblijf van de verzoekende partij in het district Tagab van de provincie Kapisa voorafgaand aan haar vertrek naar Europa.

Ter staving van haar herkomst legt de verzoekende partij haar taskara voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). De in deze taskara vermelde geboortedatum van de verzoekende partij stemt echter niet overeen met de vaststellingen die blijken uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij (zie *supra*), hetgeen afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan. Dit klemt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Op zich volstaat deze taskara dan ook niet teneinde de door de verzoekende partij voorgehouden herkomst uit het district Tagab in de provincie Kapisa aannemelijk te achten.

Het repatriëringsformulier van UNHCR vermeldt weliswaar dat het district Tagab de "*intended destination*" van de verzoekende partij en haar familie was, doch op zich blijkt uit dit document niet dat de verzoekende partij en haar familie na hun aankomst in Afghanistan daadwerkelijk naar het district Tagab zijn doorgereisd.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, waaronder de door haar voorgehouden regio van herkomst, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud slechts beknopt werd ondervraagd over haar kennis in verband met haar regio van herkomst in Afghanistan. In de mate dat haar verblijf in Pakistan gedurende het grootste deel van haar leven in deze stand van zaken geloofwaardig kan worden geacht (zie *supra*), dient er bovendien op gewezen dat de verzoekende partij slechts gedurende twee à drie maanden in haar regio van herkomst in Afghanistan verbleef. Het administratief dossier bevat bovendien geen informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Tagab in de periode januari 2019-maart 2019. Hoewel de kennis van de verzoekende partij over haar regio van herkomst op bepaalde vlakken gebrekkig en/of beperkt voorkomt

en dit een negatieve indicatie kan zijn voor de geloofwaardigheid van haar herkomst uit deze regio, is de Raad in de huidige stand van de procedure van mening dat er onvoldoende elementen voorliggen om het verblijf van de verzoekende partij in het district Tagab van de provincie Kapisa redelijkerwijze in twijfel te trekken.

7.5. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat de taliban haar vader ontvoerden en eisten dat zij zich bij hen zou aansluiten en omdat zij door leden van de arbaki werd bedreigd met verkrachting.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: haar taskara, haar PoR-kaart, een repatriëringsformulier van UNHCR betreffende haar en haar familie, enveloppen en een foto van een kogelinslag (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

De taskara, de PoR-kaart en het repatriëringsformulier vertonen geen *nexus* met de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten in Afghanistan. De enveloppen tonen hoogstens aan dat de verzoekende partij post heeft ontvangen uit Afghanistan.

Wat betreft de foto dient er vooreerst op gewezen dat aan dergelijke privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend wegens de mogelijke enscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden. Uit deze foto kan niet blijken waar en wanneer de afgebeelde kogelinslag zou zijn ontstaan, en evenmin onder welke omstandigheden. Op zich volstaat deze foto dan ook niet teneinde de aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken.

Wat betreft de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die door de raadsvrouw van de verzoekende partij werden overgemaakt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 4) dient erop gewezen dat hiermee terdege rekening wordt gehouden, doch dat deze opmerkingen op zich geen elementen bevatten die de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten onomstotelijk aantonen.

Wat betreft de nota's van de raadsvrouw van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 6), dient erop gewezen dat de omstandigheid dat de verklaringen van de verzoekende partij, zoals genoteerd door de ambtenaar van het CGVS, zouden verschillen met de nota's van haar advocaat niet dienend is aangezien de nota's van de advocaat een éénzijdig stuk zijn waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en opgesteld zijn door een partij wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van haar cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het CGVS, die in alle onafhankelijkheid oordeelt en geen persoonlijk belang heeft.

De door de verzoekende partij bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 5) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij. Zodoende volstaat deze algemene informatie op zich niet teneinde de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.5.1. Vooreerst voert de verzoekende partij aan dat haar vader, die werkzaam was als bodyguard van de malik van het dorp, door de taliban werd ontvoerd waarna de taliban naar haar huis zouden zijn gekomen en haar vroegen om met hen mee te gaan naar haar vader en jihad te doen.

Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij de bedreigingen vanwege de taliban koppelt aan de ontvoering van haar vader. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal echter terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban gelet op de vage en tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij en dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde ontvoering van de vader van de verzoekende partij aangezien zij hiervan geen melding maakte bij het invullen van haar Minteh-fiche en evenmin tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken:

"*Ten overvloede wijst het CGVS er nog op dat uw verklaringen over de omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan bijzonder vaag, weinig doorleefd en tegenstrijdig zijn. U houdt het aanvankelijk op "mijn vader maakte het taskara, en de taliban ontvoerden mijn vader" (CGVS, p.13), en dat er 15 dagen later twee of drie mannen naar uw huis kwamen die u wilden meenemen naar uw vader. Zij zouden voor uw kosten instaan als u met hen mee jihad ging doen. Dan vertrokken ze weer (CGVS, p.13). Even later stelt u dan weer dat er vier mannen naar uw huis kwamen die zich voorstelden als leden van taliban, en dat hun "strijders van qari A. en mawlawi N." uw vader hadden ontvoerd (CGVS, p.18). Wanneer u erop gewezen wordt dat u het even tevoren nog had over twee of drie personen, reviseert u uw verklaringen naar "drie of vier" en verklaart u eigenlijk niet gemerkt te hebben met hoeveel zij waren (CGVS, p.18). In de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud stelt uw advocaat dat u het reeds van bij het begin had over drie of vier talibanstrijders zie Document 6). In de notities van het persoonlijk onderhoud werd wel degelijk genoteerd dat u hebt gezegd "twee, drie personen" (CGVS, p.13) en u bent daar trouwens ook mee geconfronteerd. U betwistte niet dat u deze uitspraak had gedaan, maar uw verklaringen vervagen nog verder als u stelt dat u eigenlijk niet weet met hoeveel ze waren (CGVS, p.18). Het CGVS merkt daarbij tevens op dat de bij het gehoor aanwezige advocaat geen enkele opmerking heeft gemaakt over deze kwestie, waardoor de post factum uitleg die thans wordt gegeven voor deze tegenstrijdigheid slechts weinig kan overtuigen. Dat u de dag van de beweerde ontvoering reeds op de hoogte was gebracht door een ooggetuige, is ook iets dat u pas later toevoegt aan uw relaas. U hebt geen enkel idee wie die persoon was die jullie dat kwam vertellen en die kennelijk wist wie deze talibanstrijders zijn (CGVS, p.17). U weet niet waarom de taliban uw vader zou hebben ontvoerd (CGVS, p.17) en jullie hebben blijkbaar ook niet gevraagd wat de taliban wilden met uw vader toen ze naar uw huis kwamen (CGVS, p.18). Noch via de ooggetuige, noch via andere kanalen probeerde uw familie om het soort in Afghanistan gebruikelijke informele overleg op te starten dat zou toelaten om meer te weten te komen over de beweegredenen van de taliban en de eisen die zei stellen voor een vrijlating (CGVS, p.14). Hierbij mag niet worden vergeten dat zowel uw oom (CGVS, p.11) als uw vader (zie Document nr.1) de eretitel haji gebruiken, die in de islamitische republiek Afghanistan het nodige respect afdwingt. De bedevaart naar Mekka is elk jaar immers slechts voor enkele tienduizenden van de miljoenen Afghanen mogelijk (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfor nr.5). Bovendien is uw vader persoonlijk bevriend met de malik, wat een verdere indicatie is van de status die uw familie zou hebben in Joybar.*

Bovendien mag het verbazing wekken dat u bij uw aanmelding als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België de woonplaats van uw vader in Afghanistan liet optekenen en verklaarde dat uw moeder en jongere broers op dezelfde plaats woonden als uw vader. Aangezien deze 'Minteh'-fiche (zie administratief dossier) wordt opgesteld bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, kan er van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentieker zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijks onderhevig zijn aan beïnvloeding van buitenaf. Bovendien is het juist één van de hoofdbedoelingen van deze fiche om een zicht te krijgen op de verblijfplaats van de ouders van de niet –begeleide minderjarige verzoeker. Het valt niet in te zien waarom u op het moment dat deze fiche werd ingevuld in het geheel niet vermeldde dat uw vader werd ontvoerd en tot op heden spoorloos is. Het is toch niet meer dan logisch dat u zoiets toen vermeld zou hebben indien het zou overeenstemmen met de werkelijkheid. Bovendien verklaarde u toen dat uw vader uw reis naar Europa had georganiseerd, en dat u was vertrokken omwille van uw problemen met de arbaki's. Dat u toen op geen enkel ogenblik hebt verwezen naar een ontvoering van uw vader door de taliban is een fundamentele tegenstrijdigheid die zeer nefast is voor uw geloofwaardigheid. Daar gelaten dat het leeftijdsonderzoek aantoonde dat u ouder bent dan 16 jaar, zou zelfs in dat geval verwacht mogen worden dat u op een geloofwaardige en consistente manier uw asielmotieven uiteenzet. U ontkent dat u deze antwoorden hebt gegeven (CGVS, p.15). Louter het ontkennen van uw verklaringen is geen afdoende uitleg. Bovendien blijkt u ook tijdens uw interview bij DVZ te hebben verklaard dat uw vader zich momenteel in Tagab bevindt (DVZ, Verklaring DVZ, p.7). Ook toen hebt u geen enkele melding gemaakt van een ontvoering van uw vader (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaarde niets meer te willen toevoegen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.8), en de verklaring werd u voorgelezen in het Pashto en door u ondertekend. Bij het begin van het persoonlijk onderhoud stelt u kort de belangrijkste zaken te hebben vermeld bij DVZ en u maakt geen melding van enige omissies of fundamentele tekortkomingen in die verklaringen (CGVS, p.3). Dat u dan plots gewag maakt van de ontvoering van uw vader (CGVS, p.9) is dan ook weinig overtuigend. U stelt wel degelijk te hebben gesproken over de ontvoering van uw vader, maar dat u niet alles hebt kunnen vertellen (CGVS, p.14-15). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat u nergens melding maakte van een ontvoering van uw vader. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou uw vader door de taliban ontvoerd zijn en tot op heden nog steeds spoorloos blijven."

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar de nota's van haar raadsvrouw tijdens het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 6) en voert zij aan dat zij van meet af aan sprak over drie à vier talibanstrijders en niet over twee à drie zoals in de notities van het persoonlijk onderhoud wordt vermeld. Hoger werd er reeds op gewezen dat de omstandigheid dat de verklaringen van de verzoekende partij, zoals genoteerd door de ambtenaar van het CGVS, zouden verschillen met de nota's van haar advocaat niet dienend is aangezien de nota's van de advocaat een éénzijdig stuk zijn waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en opgesteld zijn door een partij wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van haar cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het CGVS, die in alle onafhankelijkheid oordeelt en geen persoonlijk belang heeft. Het staat de verzoekende partij vrij te bewijzen dat hetgeen in de notities van het persoonlijk onderhoud werd opgenomen niet overeenstemt met hetgeen tijdens het persoonlijk onderhoud daadwerkelijk werd gezegd, doch een loutere verwijzing naar de nota's die haar raadsvrouw tijdens dit persoonlijk onderhoud maakte volstaat hiertoe niet. Waar de verzoekende partij dienaangaande verwijst naar artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat de bepaling in dit artikel slechts in de mogelijkheid voorziet om opmerkingen te maken bij de notities van het persoonlijk onderhoud doch niet dat deze opmerkingen hoe dan ook moeten worden aanvaard.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt: "*Dat zijn vader die eretitel Haji gebruikt, betekend* [sic] *daarom nog niet dat verzoeker zomaar van de taliban te weten kan komen wat er zijn vader werd aangedaan, en voor welke redenen.*", dient erop gewezen dat uit de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven niet enkel wordt gewezen op het gebruik van de eretitel Haji als een motief dat de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij duidt; er wordt immers tevens terecht opgemerkt dat de verzoekende partij en haar familie evenmin informatie trachten te vergaren over de ontvoering van haar vader via de ooggetuige of via andere kanalen. De taliban kwamen bovendien zelf naar het huis van de verzoekende partij en haar vader was tewerkgesteld voor de malik van het dorp. Dat het gebruik van de eretitel 'Haji' duidt op een zeker aanzien van haar vader, vormt hierbij een bijkomend element dat erop duidt dat de verzoekende partij en haar familie ook via andere, informele kanalen informatie over de ontvoering van haar vader zouden kunnen bekomen. Dat zij dit nalieten, vormt dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de door de verzoekende partij aangehaalde problemen met de taliban. De Raad wijst er bovendien op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten geen geloof te hechten aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Wat betreft de Minteh-fiche, wijst de Raad erop dat deze zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt (stuk 5). In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat het aan haar raadsvrouw bezorgde administratief dossier niet de Minteh-fiche bevat waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, dient erop gewezen dat het inzagerecht de verzoekende partij toelaat om haar dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan teneinde haar verdediging te organiseren indien zij van oordeel is dat deze fiche uit het dossier ontbreekt. De verzoekende partij kon wel degelijk kennis nemen van deze fiche aangezien het administratief dossier er een kopie van bevat (zie administratief dossier, stuk 5). Indien de raadsvrouw van de verzoekende partij bepaalde stukken niet zou hebben ontvangen, was het aan haar om (de dienst "Advocaten" van) het CGVS hiervan op de hoogte te stellen en de bedoelde stukken in te zien of alsnog aan te vragen. Dat de fiche niet werd ondertekend door de verzoekende partij, doet voorts geen afbreuk aan de correctheid van de wijze waarop haar verklaringen in de fiche werden opgenomen. Wanneer de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met haar eerdere verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15) maakte zij er bovendien geen enkele melding van dat zij toen verkeerd werd begrepen en/of dat er foute informatie werd opgenomen. Het *post factum* opwerpen van dergelijke bewering in het verzoekschrift is geenszins ernstig. De Raad wijst erop dat de Minteh-fiche deel uitmaakt van het administratief dossier en als zodanig één van de elementen vormt waarop hij vermag acht te slaan in het kader van onderhavige beroepsprocedure.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt: "*Wat de verklaringen bij DVZ betreft, benadrukt hij dat hij enkel aangaf dat zijn vader verbleef in het Tagab district. Dit was immers waar hij hem laatst had gezien, en hij gaat ervan uit dat hij werd ontvoerd door taliban uit zijn regio, en zich aldaar nog bevindt.*", verliest zij uit het oog dat er in de bestreden beslissing tevens terecht op wordt gewezen dat de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van de beweerde ontvoering van haar vader. Dat haar zou zijn gevraagd om over haar

problemen te praten en dat zij hieruit begreep dat zij niet moest uitweiden over haar vader, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, vormt geenszins een afdoende verschoning voor het onvermeld laten van deze beweerde ontvoering. Het betreft immers een kernelement van het vluchtrelaas van de verzoekende partij, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij dit tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zou vermelden, *quod non*.

Te deze wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij verklaart dat haar familie, behoudens haar vader, heden nog steeds probleemloos, behoudens de algemene veiligheidssituatie, in hetzelfde huis in het dorp Joybad in het district Tagab van de provincie Kapisa verblijft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11 en 12), hetgeen een bijkomende indicatie vormt voor de ongeloofwaardigheid van de door de verzoekende partij voorgehouden problemen.

De verzoekende partij slaagt er gezien het voorgaande niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.5.2. Verder voert de verzoekende partij aan dat zij door leden van de arbaki werd bedreigd met verkrachting. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal evenwel terecht dat hieraan geen geloof kan worden gehecht gelet op het onaannemelijk karakter van de verklaringen van de verzoekende partij:

"*Anderzijds zijn uw beweerde problemen met de arbaki's ook allerminst geloofwaardig. Het is in de eerste plaats al eigenaardig dat u stelt altijd binnen te zijn gebleven toen u in Joybar woonde (CGVS, p.8) maar dat u toch op straat rondhing waar u deze arbaki's voor het eerst ontmoette, en achteraf ook uit vrije wil naar het checkpost ging (CGVS, p.13,18-19), temeer dat u op dit ogenblik zou hebben geweten dat de taliban uw familie viseerde en naar u op zoek was (CGVS, p.13,18). Verder is het weinig plausibel dat een arbaki-commandant u zou willen verkrachten in de checkpost terwijl deze door zijn mannen werd bewaakt, en zich van dat voornemen liet afbrengen toen u schreeuwde (CGVS, p.13,19). Deze man had u immers volledig in zijn macht en hoeft volgens u geen enkele represailles te vrezen omdat zijn positie in het dorp onaantastbaar is (CGVS, p.19). Evenmin is het aannemelijk dat u na een doodsbedreiging deze gebeurtenissen onmiddellijk doorvertelde aan toevallige passanten in de straat buiten de checkpost (CGVS, p.13,19). Tenslotte valt niet in te zien waarom de arbaki's later nog naar u zouden zoeken (CGVS, p.14), aangezien zij u zelf hadden laten gaan en dit beweerde incident geen enkel gevolg had gekend (CGVS, p.19).*"

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als zodanig blijven deze motieven onverminderd overeind. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*
§ 2 Ernstige schade bestaat uit:
a) doodstraf of executie; of,
b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *"reëel risico"* loopt. Het begrip *"reëel risico"* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *"ernstige schade"* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte COI van EASO van september 2020 (verzoekschrift, stuk 5) blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Joybar gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa, dient de situatie in het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa onderzocht te worden.

Uit de COI van EASO blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Kapisa's zuidelijke district Tagab is verbonden met de Uzbin Vallei in het Surobi district van de provincie Kabul en verder met het Bad Pakh district in de provincie Laghman, via relatief gemakkelijk begaanbare passen. Volgens ramingen van het NSIA voor 2020-21 telt de provincie Kapisa 488 298 inwoners.

Volgens een beoordeling van Long War Journal (LWJ), die de controle van de taliban in Afghanistan in kaart brengt in een regelmatig bijgewerkte kaart en op basis van informatie uit open bronnen, blijkt dat het district Tagab als een betwist gebied gekwalificeerd werd op 2 juli 2020. Verschillende mediabronnen hebben melding gemaakt van de aanwezigheid van de taliban in 2019 en 2020 in het district Tagab. Medio juni 2020 rukten taliban naar verluidt op naar het centrum van het district Tagab, na de inname van 12 controleposten van lokale opstandelingen. Eind juni 2020 waren de dorpen Firoozkhil, Turkandian, Baiskhel, Sarginan, Khanan en Badakhil in Tagab naar verluidt bevrijdt van de taliban tijdens ANA-operaties. ACLED registreerde twee incidenten in augustus en september 2019 waarbij Afghaanse strijdkrachten reageerden op aanvallen van vermoedelijke taliban- en/of ISKP-militanten in het district Tagab, evenals verschillende incidenten waarbij taliban- en/of ISKP-militanten gewond raakten en/of werden gedood tijdens militaire operaties in de districten Nejrab en Tagab. In het district Tagab zou ISKP ook personen gerekruteerd hebben voor hun cellen in Kaboel.

In 2019 heeft UNAMA 124 burgerslachtoffers gedocumenteerd (49 doden en 75 gewonden) in de provincie Kapisa. Dit betekende een daling van 11 % ten opzichte van 2018. De belangrijkste oorzaken van slachtoffers waren grondgevechten, gevolgd door niet-zelfmoord IED's en luchtaanvallen. Resolute Support registreerde tussen 102 tot 150 burgerslachtoffers in de provincie Kapisa in de eerste helft van 2020, zonder variatie tussen het eerste en tweede kwartaal van het jaar. Voorts blijkt uit voormeld rapport dat ACLED 265 gewelddadige gebeurtenissen in de provincie Kapisa van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 verzameld heeft uit meldingen in open bronnen, waarvan er 206 werden gecodeerd als "gevechten", 49 als "explosies/geweld op afstand" en 10 als "geweld tegen burgers". Tagab en Nejrab kwamen naar voren als districten waar de meeste incidenten werden gemeld, met meer dan 100 geregistreerde incidenten in elk district - vergeleken met 23 of minder geregistreerde in de andere districten van Kapisa. ACLED codeerde ongeveer 78 % van de gewelddadige incidenten in de provincie Kapisa als "gevechten", bijna allemaal "armed clashes”. Deze armed clashes vonden plaats tussen de taliban en de Afghaanse veiligheidstroepen, waaronder militairen, politie- of NDS-personeel en leden van de arbaki. Tijdens deze gevechten vielen er geen burgerslachtoffers. Voorts maakten de bermbommen of IED’s die door de AGE’s gebruikt worden tegen de Afghaanse veiligheidstroepen, 8% uit van alle gemelde veiligheidsincidenten in Kapisa. Sommige van deze incidenten leidden tot slachtoffers onder de burgers.

Lucht-/droneaanvallen vertegenwoordigden 7 % van alle gemelde gewelddadige incidenten in Kapisa. De meeste lucht-/droneaanvallen werden uitgevoerd in het district Nejrab (twee van de drie), gevolgd door de districten Alasay en Tagab en worden uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten, maar ook enkele werden toegeschreven aan de Amerikaanse troepen. Hoewel de luchtaanvallen verliezen veroorzaakten onder de AGE's in de bovengenoemde districten, maakten sommige ook burgerslachtoffers. De taliban vuurden ook mortieren en granaten af in het district Nejrab in juli 2019 en in het district Tagab in maart 2020 en april 2020. Deze aanvallen zijn terechtgekomen op woningen en/of voertuigen van burgers en hebben burgerslachtoffers gemaakt. ACLED heeft 4 % van alle gewelddadige incidenten die in Kapisa zijn geregistreerd, ingedeeld als "geweld tegen burgers".

Uit de gegevens van UNOCHA blijkt dat voor de periode 1 maart 2019 - 30 juni 2020 voor de provincie 924 ontheemden werden geteld, van wie de meerderheid (833) een toevluchtsoord in de provincie zelf

vond. De meeste binnenlandse ontheemden in de provincie Kapisa kwamen uit het district Nejrab, voornamelijk in maart en december 2019 en begin januari 2020. Een kleiner aantal ontheemden was ontheemd uit het district Tagab in maart, juli en september 2019 en maart 2020. Volgens de gegevens van het IOM over ontheemden die in augustus en oktober 2019 zijn gepubliceerd, verbleven de meeste binnenlandse ontheemden en terugkeerders in de districten Mahmud-e Raqi en Tagab.

Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de informatie blijkt dat de taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Kapisa plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies. Uit de COI van EASO blijkt verder dat het geweld in het district Tagab hoger is dan in de andere districten van de provincie Kapisa, maar ook dat dit geweld grotendeels doelgericht van aard is en in beginsel geen burgers viseert. Aldus verschilt de veiligheidssituatie in het district Tagab niet wezenlijk van de veiligheidssituatie in de rest van de provincie Kapisa. Voorts blijkt uit het bijgebrachte EASO rapport dat het district Tagab vanuit de internationale luchthaven in Kaboel via een ‘primary road’ bereikbaar is en dat het patroon van het willekeurig geweld op deze weg niet verschilt van het patroon van geweld die de provincie Kapisa kenmerkt.

Er dient besloten dat het district Tagab van de provincie Kapisa een gebied is waar willekeurig geweld plaatsvindt doch niet op een hoog niveau. Een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub* c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijnen hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub* a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg

van het willekeurig geweld in haar woonplaats, het dorp Joybar, gelegen in het district Tagab in de provincie Kapisa, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Tagab dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij is immers een gezonde jongeman. Bovendien verblijft haar familie heden nog steeds in hetzelfde huis in het dorp Joybar.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij een verhoogde kwetsbaarheid kent doordat "*hij in Pakistan is opgegroeid, waardoor hij niet de juiste reflexen heeft in geval er zich een veiligheidsincident voordoet, in tegenstelling tot Afghanen die steeds in Afghanistan hebben gewoond.*", dient erop gewezen te worden dat haar familie heden nog steeds in hetzelfde huis in het dorp Joybar verblijft. Ook zij hebben volgens de verklaringen van de verzoekende partij voorheen jaren in Pakistan gewoond, doch blijkt nergens uit de verklaringen van de verzoekende partij dat haar familieleden omwille van dit verblijf in Pakistan bij hun terugkeer naar het district Tagab een groter risico liepen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dan de andere inwoners van het district. Het beweerde verblijf van de verzoekende partij in Pakistan vormt dan ook op zich geen persoonlijke omstandigheid die in hoofde van de verzoekende partij het risico vergroot dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld aldaar in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/3, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa vestigt.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Tagab een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	M. RYCKASEYS